

Stanovnici ovih oblasti, koji, manje ili više otvoreno, imaju status robova, neprekidno prelaze iz ruku jednog u ruke drugog osvajača, i troše se kao ugalj ili nafta u trci da se proizvede što više oružja, zauzme što više teritorije, stekne vlast nad što više radne snage, da bi se proizvelo što više oružja, zauzelo što više teritorije, i tako u beskraj. Ovde treba imati u vidu da se bitka retko vodi van granica spornih oblasti. Granice Evroazije osciliraju između basena reke Kongo i severne obale Sredozemnog mora; ostrva u Indijskom i Tihom okeanu stalno prelaze iz okeanijskih u istazijske ruke i obratno; u Mongoliji granična linija između Evroazije i Istazije nikad nije stabilna; oko Severnog pola sve tri zemlje polažu pravo na ogromna prostranstva koja su u stvari većim delom nenaseljena i neistražena; ali ravnoteža sile uvek ostaje približno ista, a teritorija koja predstavlja centralni deo svake od ove tri superdržave ostaje uvek netaknuta. Sem toga, rad eksploatisanih naroda nastanjenih oko Ekvatora nije istinski potreban svetskoj privredi. Taj rad ne doprinosi ništa bogatstvu sveta jer se svi njegovi proizvodi koriste za rat, a cilj rata je uvek biti u boljem položaju za vođenje sledećeg rata. Svojim radom porobljeni narodi omogućavaju porast u tempu neprekidnog rata. No i bez njih struktura svetskog društva, kao i proces kojim se ono održava, ne bi bili suštinski izmenjeni.

Prvenstveni cilj modernog rata (u skladu sa principima, dvomisli, taj cilj rukovodeći umovi Uže partije istovremeno priznaju i ne priznaju) jeste utrošiti proizvode mašine a da se pri tom ne poveća opšti životni standard. Još od kraja devetnaestog veka, problem upotrebe viška robe široke potrošnje je latentan u industrijskom društvu. Danas, kad vrlo malo ljudskih bića ima dovoljno da jede, ovaj problem očigledno nije prešan, a mogao je to ne postati čak i da nije bilo dejstva veštačkog procesa uništenja. Svet današnjice je go, gladan i ruševan u poređenju i sa svetom koji je postojao pre 1914. godine, a kamoli sa imaginarnom budućnošću kojoj su se ljudi iz tog doba nadali. Početkom dvadesetog veka, vizija budućeg društva u kome vladaju neverovatno bogatstvo, neopterećenost radom, red i delotvornost blistav antiseptičan svet od stakla, čelika i snežno belog betona -bila je deo svesti skoro svakog obrazovanog čoveka. Nauka i tehnika razvijale su se neverovatnom brzinom, i činilo se sasvim prirodnim pretpostaviti da će se razvijati i dalje. To se nije desilo, delom zbog osiromašenja prouzrokovano dugim nizom ratova i revolucija, a delom zato što je naučni i tehnički napredak zavisio od empirijskog načina mišljenja koji se u strogo ustrojenom društvu nije mogao održati. U celini uzev, svet je danas primitivniji no što je bio pre pedeset godina. Neke zaostale oblasti su uznapredovale; usavršeni su i razni aparati - uvek na neki način povezani s ratovanjem ili špijunažom - ali eksperimentisanje i pronalaženje se uveliko ugasilo, a ogromna šteta koju je za sobom ostavio atomski rat vođen polovinom veka nije se nikako popravila do kraja. No opasnosti koje mašina nosi sa sobom još uvek su prisutne. Od trenutka kad se na svetu pojavila prva mašina, svakom inteligentnom čoveku postalo je jasno da je potreba za ljudskim argatovanjem, dakle (u velikoj meri) i za ljudskom nejednakošću, prestala. Ako bi se mašina smišljeno koristila za tu svrhu, glad, dirinčenje, nepismenost i bolest mogli bi se likvidirati za nekoliko generacija. I, u stvari, mada se nije koristila za tu svrhu, no prosto jednim automatskim procesom - naime proizvodnjom dobra koje je ponekad bilo nemoguće ne raspodeliti -mašina je odista u velikoj meri podigla životni standard prosečnog čoveka tokom nekih pedeset godina krajem devetnaestog i početkom dvadesetog veka.

Ali takođe je bilo jasno da opšte povećanje bogatstva pretilo da razori - da je u stvari u izvesnom smislu već razorilo - hijerarhijsko društvo. U svetu u kome bi svi imali kratko radno vreme, bili siti, živeli u kući s kupatilom i frižiderom, a posedovali automobil ili čak avion, najočigledniji i možda najvažniji oblik nejednakosti bi već bio nestao. Ako bi postalo opšte,